

Warszawa, dnia 30 listopada 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 633/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszków

Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Katarzyna Pawelec

przy udziale -----

po rozpoznaniu dnia 30 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy D. S. syna R. i A. ur. (...) w C.

obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 1 Kodeksu wykroczeń w związku z art. 19 ust. 2 pkt 3 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 22 lutego 2017 r. sygn. akt VIII W 731/16

w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczoną w punkcie I karę grzywny łagodzi do 400 zł; zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 40 zł tytułem opłaty sądowej w sprawie, wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie wydanego w sprawie VI Ka 633/17

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i zasługiwała na uwzględnienie.

Dla uproszczenia rozważań dotyczących słuszności podniesionego zarzutu celowym jest przybliżenie sytuacji procesowej, w jakiej zapadł zaskarżony wyrok.

D. S. zarzucono, że :

1) w dniu 1 kwietnia 2016 roku około godz. 16:50 w W. na drodze publicznej na skrzyżowaniu ul. (...), naruszył zasady przewidziane w art. 19 ust. 2 pkt 3 Prawa o ruchu drogowym w ten sposób, że kierował samochodem marki R. nr rej. (...) i na skutek nie utrzymania niezbędnego odstępu od poprzedzającego pojazdu marki V. nr rej. (...) najechał na jego tył doprowadzając do kolizji z nim, uszkadzając oba pojazdy, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 Kodeksu wykroczeń w związku z art. 19 ust. 2 pkt 3 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku poz. 1137 ze zm.)

2) w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym według świadka naruszył zasady określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym w ten sposób, że kierował samochodem marki R. o nr rej. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu,

to jest o wykroczenie z art. 87 § 1 k.w. w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku poz. 1137 ze zm.)

Wyrokiem nakazowym z dnia 26 lipca 2016r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie uznał obwinionego za winnego popełnienia obu tak opisanych wykroczeń i wymierzył mu za nie, na podstawie art. 87 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. „łącznie” karę grzywny w wysokości 700 złotych.

Na skutek wniesienia sprzeciwu sprawa rozpoznawana była na zasadach ogólnych, a zaskarżonym obecnie wyrokiem Sąd uniewinnił D. S. uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2, zaś uznając za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 86 § 1 k.w., na tej skazał go na karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) złotych.

Ma zatem rację autor apelacji twierdząc, że kara ta jest nie tylko rażąco surowa, ale w odczuciu społecznym wręcz niezrozumiała. Nie można przecież pominąć, że wtedy, gdy obwinionemu wymierzono (wyrokiem nakazowym) karę w mniejszym rozmiarze, obejmowała ona dwa wykroczenia. Tymczasem kara 800 złotych (czyli surowsza) orzeczonej została za jeden czyn zabroniony i to o mniejszym ciężarze gatunkowym. Nie powinno przecież budzić wątpliwości, że umyślne działanie polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie po spożyciu alkoholu stwarza znacznie większe zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego aniżeli nieumyślne spowodowanie kolizji drogowej. Sposób działania oskarżonego, jakkolwiek nie zasługujący na aprobatę jest jednak dość częsty w warunkach nasilonego ruchu miejskiego, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w sankcji karnej.

Oczywiście Sąd Okręgowy ma świadomość tego, że wniesienie sprzeciwu od wyroku nakazowego nie wiąże się z zakazem reformationis in peius, a więc po rozpoznaniu sprawy na zasadach ogólnych sąd ma prawo wymierzyć karę taką samą lub karę surowszą. Rzecz jednak w tym, że należy baczyć, by ewentualne surowsze rozstrzygnięcie uzasadnione było okolicznościami sprawy. Skoro nie zmieniła się w żadnej mierze sytuacja majątkowa czy osobista obwinionego, ani też prawnokarna ocena przypisanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., to zgodzić się trzeba ze skarżącym, że orzeczenie kary w wymiarze 800 złotych jawi się jako swoiste dodatkowe „ukaranie” obwinionego za jego brak akceptacji wyroku nakazowego. Prowadziłoby to do przekonania, że gwarancje procesowe obwinionego są czysto hipotetyczne, gdyż skorzystanie z nich w istocie pogorsza sytuację osoby składającej sprzeciw. Wniosek taki jest uprawniony zwłaszcza gdy zauważyć, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd meriti nie wskazywał, by uległa zmianie ocena tychże właśnie warunków osobistych obwinionego lub też ocena szkodliwości społecznej przypisanego mu wykroczenia. Wprawdzie dostrzec też należy uprzednią karalność obwinionego za popełnione wykroczenia drogowe, ale ostatecznie z nich miało miejsce w dniu 13 października 2015r., a więc – uiszczył on grzywnę nałożoną mandatem karnym – powinno ulec zatarciu. W każdym razie zaś dowodzi poprawy zachowania obwinionego jako uczestnika ruchu drogowego.

Z tych wszystkich względów podzielać wniosek autora apelacji Sąd Okręgowy zmieni wyrok w zaskarżonej części i orzekł jak w jego dyspozycji.